

ЧИ МОЖЛИВА СПРОБА НОМЕР ШІСТЬ?

Синкевич Е. Г.,
д.и.н., профессор кафедры международных отношений и внешней политики,
Черноморского государственного университета имени Петра Могилы,
г. Николаев, Украина

ВОЗМОЖНА ЛИ ПОПЫТКА № 6?

На коли Путлер призначив наступ?

Принаймні ще з Переяслава відомо, що з московітами домовлятися нема сенсу. Як, вчора сказав наш Прем'єр: «Все одно здурять». Мінські домовленості з цього розряду. Сторони навіть по-різному розуміють термін «бандформування». Єдина користь від перемир'я може бути тоді, коли вийде визволити з полону наших вояків.

Літо показало, що Крим сам по собі як територіальна одиниця – нічого не вартий. Поставки продовольства, енергоносіїв, заїзд відпочиваючих, а особливо їх виїзд перетворилися на серйозну проблему. Тільки з материкової частини можлива повноцінна логістика з «островом Крим». Судячи з інформації про стягування під Ростов і на північ Криму додаткових підрозділів колорадів, найближчим часом маємо очікувати їх наступу в кількох напрямках. Наступ з Ростова-на-Дону на Маріуполь тільки призупинений для формування потужного угруповання в районі Новоазовська. Необхідно очікувати основного удару з Криму на Генічеськ-Мелітополь-Бердянськ. При чому на Генічеськ наступ буде здійснюватися з Чонгара і Арабатської Стрілки. Буде з Криму і не менш важливий, але на цьому етапі відволікаючий удар у напрямку Армянськ – Нова Каховка. Очевидно, ще до весни Путлер планує перетворити Азовське море на внутрішню водойму Федерації. При реалізації цього плану, Крим отримав би з'єднання залізницею і автошляхами, енергетичними комунікаціями з іншими регіонами РФ. Тому нас чекають нелегкі часи. Буде розбомблений весь флот

берегової охорони, що базується в Маріуполі, місто піддадуть жорсткій артилерійській атаці (касетні бомби, гради та інші системи залпового вогню). Очевидно, вперше Путлер дасть команду активно задіяти авіацію. Очевидно по містах Приазов'я буде нанесений також удар з моря. Одночасно будуть здійснюватися відволікаючі дії в інших місцях АТО і навіть поза їх межами.

Що робити?

Зрада, некомпетентність, дезертирство і героїзм під Іловайськом показали, що з таким командуванням військом (ігнорування інформацією про численність і саме вторгнення ворога, відсутність резервів, невміння знайти протидію градам тощо) розраховувати на позитивний результат важко.

Необхідно добиватися введення у війську поруч із командирами рот, батальйонів, полків і так далі – інституту комісарів із числа колишніх воїнів-афганців, активістів майдану (щось на зразок Фурманова при Чапаєві). Немає віри до багатьох командирів (особливо вищої ланки). Кліка Януковича просто так лампаси не роздавала. Особливо ця підозра посилюється після подій під Іловайськом – таке враження, що добровольчі загони (озброєні шкільними «БТРами») тупо здали (цікаво на якому рівні – Генштабу? Кабміну? АП?).

Путлера не будуть цікавити вище зазначені міста як трофей. Він буде прорубувати прохід до Криму (дніпровської води і електроенергії попутно). Тому, особливо Маріуполь будуть бомбити нещадно.

Необхідно оточити підступи до міста мінними полями (в тому числі з води),

ескарпами, протитанковими їжаками. Аналогічні заходи провести на кримському напрямку. Провести спеціальний вишкіл для пілотів винищувачів по відпрацюванню роботи на наднижських висотах (100-200 м.). Тимчасово заборонити вихід в море риболовецьких шхун, балкерів і відключити маяки. Вже давно є потреба в бронепоезді оснащеному потужними гарматами і установками залпового вогню. Особливо ретельно і надійно підготувати місця захисту особового складу і цивільних з урахуванням того, що ворог буде використовувати установки залпового вогню.

Є. С.
06.09.2014

Про становище української «національної меншини» в Україні...

XX століття було переломним в історії людства: підкорення мирного атому, досягнення в хімічній промисловості, польоти в космос, роботизація і комп'ютеризація виробництва, відкриття в генетиці (вівця Доллі), телебачення і мобільний зв'язок тощо. На противагу: дві світові війни результатом яких стали мільйони загиблих і покалічених, застосування атомної зброї проти цивільного населення, чорнобильська катастрофа, СНІД тощо. У XX столітті розвалилися імперії (Пруська, Австро-Угорська, Російська, Османська, Радянська), перестала існувати колоніальна система, ціла низка держав отримала шанс відродити або започаткувати власну державність. В умовах «холодної війни» і «біполярного світу» країнам Європи вдалося узгодити і підписати у Гельсинки два визначальних документи щодо прав людини і непорушності кордонів. В минулому столітті отримала реалізацію нова філософія міждержавних відносин, яку висміяв В. Ульянов у 1915 р. в праці «О лозунге Соединенных Штатов Европы», пропагуючи перетворити світову війну в громадянську, що зрештою йому вдалося.

Поклавши на вівтар Свободи мільйони своїх співвітчизників (голодомори 1921, 1933, 1947; ГУЛАГ) українці отримали шанс розбудувати власну державність. Понад двадцять років «сліпі» поводити з числа

вчорашніх партторгів та «смотрящих» водили нас манівцями аж поки народ на Майдані на весь світ не заявив про право визначати долю держави і відстояти власний цивілізаційний вибір. Вибір виявився наступним: йти до сім'ї вільних європейських народів, чи стати колонією у відновленій Російській (тайожній) імперії. Принагідно зазначимо, що Європу влаштував би проміжний – третій варіант – Україна десь по середині в ролі буфера (не член НАТО, не член ЄС, але й не член «таможенного» чи Євразійського союзу). В умовах розгортання Третьої світової війни (анексія Криму та ситуація на Сході торпедували всю систему двох і багатосторонніх міжнародних договорів, ще більше проявили безпорадність ООН), яка як зрозуміло не закінчиться через місяць-другий, йде пошук «ціни», а, можливо, «цапа відбувала», який заплатить за мир, за можливість сформувати нову конфігурацію міжнародних відносин. У цій конфігурації міжнародних протиріч та інтересів наша держава не виступає самодостатнім гравцем (віддали свого часу ядерну зброю на догоду США, Великобританії і Росії – віддасте і території – «союзники» не проти відкупитися за наш рахунок). Не дарма західну пресу значно менше стала цікавити поточна ситуація в Україні ніж активізація «ісламістів» в Сирії та Іраку, а також протести в Гонконгу («революція парасольок»). Світ більше боїться потрясінь глобального масштабу (розвалу ядерних Росії чи Китаю, ісламського чинника підкріпленого ядерною зброєю) ніж загарбання певних теренів найбільшої за площею європейської країни, навіть якщо це загарбання і призвело до формального початку Третьої світової. Як кажуть, клин можна вибити клином – віддаймо Путлеру³ «російськомовні» терени України, може вгмониться. Мирний план Президента узгоджений у Мінську тому підтвердження (подивіться також інтерв'ю В. Портнікова). Чи був і чи є в П. Порошенка інший вибір? Адже перебивши тисячі напівпритомних від алкоголю і наркотиків сепаратистів та найманців (в тому числі продажних ментів,

³ Путлер – В.В. Путін, ідеолог і реалізатор політики російського фашизму

беркут і СБУшників) наше військо було таким близьким до наведення конституційного ладу на теренах Луганщини і Донбасу! Ситуація змінилася із введенням («заблукалих» – Путлер і тут, як в Криму, не визнає факту присутності регулярних частин РФ) відбірних регулярних підрозділів північного сусіда. Переможна хода зупинилася. В тому «бою», на три тисячі полеглих ворожих військ ми поклали стільки ж власних героїв. Беручи до уваги чисельність громадян України і РФ (один до трьох), не важко порахувати, що залишиться у «сухому» залишку. З іншого боку, Путлер (його оточення) розуміє, що подальша ескалація приведе до ще більших жертв і, тоді вже ночі не вистарчить щоб тишком-нишком на околицях російських цвинтарів заривати чергові вантажі 200.

Ісламізація Росії (слов'яни-алкоголіки не дбають щодо примноження населення РФ) заставляє «задуматися про права «русского мира» у сусідніх молодих незалежних державах». До речі, про незалежність! Ніби колись хтось із росіян в Росії (навіть пересічних, хіба, що за невеликим виключенням) визнавав, наприклад, незалежність України? Адже, там де починається українське питання, закінчується російський демократ (підтвердженням цьому є заяви Навального, Ходарковського, Хакамади та інших російських «демократів» чи «дермократів?»)). Так влаштована ментальність росіянина в Росії. Вже не мовлю про те, що в Україні, особливо на східних її теренах завжди існував надлишок люмпенізованих робочих рук. Тому, кому як не їм освоювати простори Сибіру і Далекого Сходу? Ментально вони достатньо близькі тим п'яньким після зарплатнього загулу російським мужичкам.

Спадщина радянських часів, переселенська політика очільників Кримської автономії, відставники і пенсіонери ЧФ РФ створювали відповідний триб життя на півострові, який дозволяв не дуже зважати на центральну українську владу, хіба що регулярно нагадувати їй про чергові субвенції. При повній безпорадності перехідної влади (а до того майже два тижні безвладдя, бо вчорашні опозиціонери ніяк не могли поділити портфелі) автономія хутко

перетворилася на «острів Крим». В процесі спішної підготовки до «референдуму» з Кремля чулися запевнення про рівний статус трьох мов (російської, української та кримськотатарської). Паралельно з цими солодкими запевненнями ліквідували єдину українську школу в Сімферополі, пристали на пропозицію професора А. Непомнящого і «сотоварищай» щодо перейменування кафедри історії України на «истории Отечества», а професору Ганкевичу показали на двері (помер на 46 році життя від серцевого нападу) і так далі. Українська влада, яка свого часу на догоду (невідомо з якого дива чи переляку) Раді Європи наділила колишню автономну область безмежними повноваженням (в тому числі щодо деребану землі, нехтування прав корінного народу і прав етнічних українців) залишилася «з носом». Бажання не дратувати «великого брата» теж нічого доброго не залишило в сухому залишку. В «незалежній» Україні русифікація набула більших масштабів ніж за часів Радянського Союзу (майже зникли україномовні газети і журнали, дефіцитом стала українська книга, телебачення заповнили низькопробні російські серіали та бойовики). Свого часу, коли з центру імперії потяглися колії на периферію, М. Костомаров зазначив, що дана обставина ще більше прискорить русифікацію українців. Не захищений і викривлений на користь «русского мира» медіапростір України є тим середовищем в якому приходить жити пересічному українцеві.

Приватні телеканали і радіокомпанії «нашпиговані» російськомовним людом, який сяк-так розмовляє державною. Іноді моторошно стає, яку «пургу» на суржику вони несуть в ефірі (про титри мовчу). Ведучі взяли моду з російськомовними гостями (я не про Катю Осадчу, тут все в порядку) переходити на російську. Як на мене, це приниження себе і приниження запрошеного на передачу гостя. Невже гість настільки «тупий», що проживаючи в Україні не здатен хоч би розуміти про що йдеться? Кажуть скількома мовами ти володієш, стільки раз ти Людина. Очевидно держава повинна створити умови і заохочувати своїх громадян (представників

етнічних меншин) поруч із мовою власного народу оволодіти державною. Це комплексна проблема, яка має допомогти й етнічним українцям позбутися меншовартості та не цуратися рідної мови. Очевидно, назріла реформа вищих інституцій – на базі Міністерства освіти і науки, Міністерства культури, Міністерства молоді і спорту (можливо ще якихось близьких структур), необхідно створити (назвемо так) Міністерство національного розвитку. У нас ніхто не забере права спілкуватися (дома, в середовищі друзів) тією мовою чи мовами, якими ми звикли чи бажаємо. Неодноразово доводилося спостерігати українців громадян Польщі, які навіть між собою вільно послуговуються українською та польською, а іноді й іншими мовами. Разом із тим, ні в кого з них не виникає ідей щодо вторинності польської мови, чи вимог запровадити другу державну (чи регіональну). В Україні, вороги пропагуючи ідею другої державної чи навіть регіональної мови, мають єдину мету (як показали події останніх місяців) знищити нашу державність якщо не повністю, то на окремих територіях. Там де критична маса таких пропагандистів і їх прихильників переважає – вести мову про мир і спокій не приходиться. Тоді у нас із під носа крадуть (як украли Крим) або намагаються украсти частину соборної України – це починають розуміти російськомовні та україномовні українці.

Після Криму наступним став Донбас. Благо колаборанти регіонали і комуністи «засіяли ниву ненависті до всього українського» – виплекали «граждан Донбасса» (таку собі популяцію «гомо-советикус» приперчену антиукраїнським кетчупом).

Теперішня українська влада ніяк не опритомніє від дискусії щодо статусу державної мови, в яку наш народ втягнули колаборанти (Медведчук, Табачник, Симоненко, Ахметов та їм подібні) і кремлівська адміністрація. Мені видається тема себе вичерпала – носії цієї ідеї пограбували всіх без виключення українців, без огляду на мову чи національну приналежність. Російських фашистів, що прийшли зі зброєю (градами, гвоздиками, буками, фосфорними, вакуумними та касетними бомбами) «спасати» від

«бендеровцев» Схід більше всього шокує навіть не героїзм і вміння наших бійців за допомогою застарілого брукхту боронити свою землю, а їх «російськомовність». Вони не можуть второпати, чому поряд з україномовними стали проти них і російськомовні?

Визволення Слов'янська показало, що влада не знає (чи не хоче знати) як вирішувати проблему колаборантів: вчителі, очільники установ, що пристрасно підтримали сепаратистів, залишилися на своїх місцях. Люстрація повинна торкнутися не тільки хабарників але й колаборантів (позбавити їх посад на державній службі та бюджетних установах, обмежити у виборчих правах, бажаючи посприяти у виїзді до Росії). В попередніх своїх роздумах я писав, що помилкою української влади був «добровільно-примусовий» обмін радянських паспортів на українські (хоч чого можна було очікувати від вчорашніх парторгів Кравчука і Кучми?). Люди, які не сприймали незалежну Україну, українську мову і її народ, отримали можливість обирати до парламенту та в президенти відвертих ворогів нашої державності. Нездатність центральної влади контролювати Крим і Донбас тільки посилювала відцентрові тенденції. Отримані цими дотаційними регіонами субвенції розкрадалися місцевими кримінальниками і олігархами, а населення (себто «граждане») залишившись при власних інтересах, ще більше озлоблювалося проти центральної влади і зневірювалося в українській державності. Місцевим «вождям» залишилося тільки вказати на конкретного ворога і знайти благодійника (заступника).

Задаю собі резонне запитання: «Чи потрібні будуть демократичній, реформованій, процвітаючій європейській Україні тимчасово втрачені регіони?» Свого часу цісарська Австрія втративши всі імперські терени не заморочувалася, а зосередилася на власному розвитку і досягла значних успіхів, які й не снилися колишнім підданам (скажімо зі Східної Галичини). Україна ніколи не була імперією, а заселені українцями землі й так стали донорами сусідніх країн (в розумінні сусідів все, очевидно виглядає з точністю до навпаки).

Українці ментально не схильні обожнювати центральну владу, а тим більше поклонятися гетьману, імператору, царю, королю чи президенту. Ми готові обирати лідера нації, але й готові при необхідності вимести його із крісла (сідла, трону). Разом із тим, у ментальності українця є власне поняття Соборності української держави, а отже відмовлятися від свого тільки тому, що сусід підступно вкрав якусь територію чи відняв її силою, не приходить. Території потрібні, а от чи потрібне буде населення цих територій (я про антиукраїнську його складову), то навряд чи. Як кажуть: «Чемодан, вокзал, Россия»!

Розумію, що запустивши маховик Третьої світової Путлер обрив свій народ і як мінімум сусідні (ми потрапили під це першими) на страждання і численні жертви. Переконалий, що він не підозрюючи того, запустив також механізм демонтажу «імперії зла». Борюкаючись ще з ХІХ ст. між концептуальними засадами «західників» і «слов'янофілів» ці євразійські терени так ментально й залишилися у минулому часі (йдеться не про ті 15 %, що не підтримали анексію Криму), не використали шанс, який створила руйнація системи біполярного світу. Очевидно, для Росії демократія = самогубству, приведенню до кордонів Великого московського князівства. Але, й імперські амбіції знекровлять пасіонарну потугу нації. Опікуючись правами росіян і російськомовних (русского мира) злобліві кремлівські карлики чомусь забули про аналогічні права українців у РФ (знищено єдину українську книгарню, під заборонаю громадські товариства українців, жодного українського класу, україномовної телевізійної програми чи радіопередачі). Невже так погано живеться росіянам в Україні? А, може, нам впору вести мову (зважаючи на телевізійний контент; зважаючи на чисельність газет, журналів, книг; зважаючи на кінопродукцію тощо) про жалюгідне становище «української національної меншини» в Україні? На пам'ять приходять слова М. Хрущова, сказані ним у Мінську після «з'їзду будівників комунізму»: «Чем быстрее мы все заговорим по-русски – тем быстрее построим коммунизм». І, почалося... Я не прихильник лозунгу:

«Україна для українців»! Україна є неньою для представників багатьох народів, у тому числі й для росіян, які боронять її від російсько-фашистських військ. Ми можемо бути невдоволеними місцевою чи центральною владою. Але це наша влада, адже ми її обрали. Якщо росіянину, угорцю, поляку, білорусу, литовцю і так далі не комфортно живеться в Україні завжди є вихід – перебраться на історичну батьківщину. Українцю подітися нікуди. Україна його історична батьківщина (як співають у відомій пісні «Еду я на родину, родину – уродину, хоть и не красавица, но она мне нравится!»). Батьківщину не вибирають (як і маму чи тата). Вона нам Богом дана.

Слава Україні!!!

13.10.2014

С.Сінкевич

P. S.

До речі. Сьогодні якийсь придурок в Інтернеті написав, що «Слава Україні» це щось на кшталт «Хай Гітлер». Ну і видумачики оті «кацапи»....

Маргінали в Україні, чи маргінальна Україна?

Замість вступу.

Друзі! В дні Майдану, в дні анексії Криму, в дні розгортання вторгнення російських фашистів на Донбас – достатньо мені було сформулювати назву поточної замітки і провести чергову безсонну ніч щоб викласти у рядках свої думки, переживання, сумніви, прогнози. Даний заголовок сформульований понад місяць тому, а рядки все на вимальовувалися. Надто багато накопичилося думок, спостережень, тривог.

Чи зникли «примари минулого», чи може вони причаїлися і чекають слушної хвилини? Зараз тільки лінивий не веде мову про Третю світову, яка є реальністю. Смію нагадати, що констатація цієї даності для мене не була чимось незбагненим ще в перші дні вторгнення «зелених чоловічків» до Криму. Нещодавно отримав із Словенії фотокопію замітки в одній із місцевих газет стосовно подій на Донбасі на тлі загальних роздумів хто такі українці та Україна. Автор подає плетиво історичних подій, де акценти розставлені так, що місяця нам і нашої державності немає (народ невдаха), – щось в дусі Погодіна, Белінського, Горького і Путіна. Чи дійсно ми маргінали і нам нема місця в Європі, на планеті Земля?

Маю переконання, що маргінали є невід'ємним «продуктом» суспільства, яке розвивається. В силу різних обставин вони не вписуються в існуючий (мінливий) триб життя. В часи суспільних чи інших потрясінь

їх численність збільшується, принаймні вони стають більш видимими – так би мовити «впадають в око» або «спливають на поверхню» (це як кому бачиться). Події в Україні останніх років та місяців обумовили збільшення кількості осіб, які не по своїй волі змушені були покинути рідні місця – стати маргіналами. У роки незалежності достатньо активно маргіналізувалися області Західної України – десятки тисяч працездатних українок виїхали працювати «баданте» до Італії, а їх чоловіки копати рівчаки і будувати басейни в Іспанії та Португалії. Цим людям не знайшлося місця в омріяній незалежній Україні – рушилися сім'ї, без батьківської опіки виросло ціле покоління народжене після 1991 року. Аналогічна ситуація складалася в інших регіонах, і потяглися заробітчани на нафтові та газові свердловини РФ. За самими скромними підрахунками на заробітки за межі держави виїхало від семи до десяти мільйонів наших працездатних громадян, які все менше думають про повернення.

Нажаль, впродовж понад двадцяти років української незалежності відбувалася маргіналізація всіх державних і суспільних інститутів молодого держави. Сформована за російським взірцем корупційна система маргіналізувала все суспільство (одні охоче брали хабарі, інші – змушені були охоче давати). Тотальних форм набула система відкатів та фальшованих тендерних закупівель. Попутно нас нацьковували одних на одних за регіональним підходом або мовною ознакою. Чи має перспективи така державність? Чи могла така влада розраховувати на своїх громадян? Продажні суди, безпорадна медицина, куди не кинь – там клин. Так може дійсно поява на мапі Європи такої держави як Україна була помилкою?

Здавалося ніщо вже було не здатне об'єднати нас, настільки вивалялися в цьому (даруйте) лайні, зневірилися, потонули в щоденних дріб'язкових проблемах. Очевидно менти, яких направили Янукович із Львовчкіним віддубасивши «палками-демократками» беззахисних студентів на Майдані мали остаточно показати маргіналізованому суспільству місце... Як виявилось ми ще не звиклися з роллю, яку нам

відводила приставлена Кремлем влада, людська гідність взяла верх – на місце одного битого, приходило десять ще не битих і так далі... Виявилось всім нам є, що втрачати – людську гідність, рідну домівку, свою землю, державність і, Україну – вона у нас одна. Так, поруч ще є ті, хто вишиває рушник і пече хліб щоб радісно зустріти і привітати окупантів (тут пригадується мерша Слов'янська – пані Штефа), але все більше українців усвідомлює, що немає сили, яка би нас здолала!

Ворог підступно чекає морозів, щоб кинути на нас по озимині свої танкові дивізії, вдарити з неба новітніми літаками; застосувати заборонені міжнародними конвенціями фосфорні, вакуумні та касетні бомби; великий «гуманіст» Путлер у такий спосіб бажає провести профілактичне лікування українців – примусити нас до вступу в «тайожний союз», або ще краще – остаточно русифікувати (чи знищити фізично).

Чи міг у листопаді минулого року хтось спрогнозувати такий широкомасштабний народний спротив? Чи здогадувалися про дорогу плату, яку вже заплачено і ще прийдеться заплатити за право жити у вільній країні? Імперії легко не позбуваються колоній. Вже пролита кров героїв спонукає кожного з нас зробити власний вибір – залишитися маргіналом чи бути «народом якого правди сила ніким звоєвана ще не була».

Єднаймося браття! Все ще тільки починається!...

19.11.2014

Є. Сінкевич

Як нам вистояти зиму?

Чи здатен бути таким же ефективним український воїн взимку? Хотів би стверджувати, що так! Але, при умові, що влада забезпечить армію комфортним одягом і зимовими берцями (валянками), бліндажами із сендвічпанелей тощо. Наявність необхідного озброєння само собою зрозуміла. Задубілий на холоді солдат легка здобич для ворога.

Необхідно також максимально використати наявний досвід протидії московській орді в умовах зими. Тут у пригоді можуть стати успіхи маленької

Фінляндії у 1939-1940 роках в протистоянні в умовах так званої «невідомої війни». Фіни активно використовували мобільні загони лижників (у маскувальних халатах), які виникали невідомо з відкілья – наносили удар і зникали в нікуди. Лінія Маннергейма була настільки неприступною не тільки бетонними укріпленнями, бліндажами і окопами, але і завдячуючи звичайній воді, яка була вилита на підступах до укріплень, а також на покрівлі бліндажів. Вона, звичайно, замерзла і добротна крига рикошетила запуснені червоноармійцями снаряди. В умовах використання росіянами вакуумних бомб і снарядів (пробиває в ґрунті воронку до трьох-чотирьох метрів глибиною) такий простий і дешевий спосіб допоможе вберегти укріплення (відповідно і тих хто у них перечекує обстріл).

Наступне. В умовах зими виникають проблеми з технікою на дизельній тязі. Дизель погано заводиться, тому вимагає постійного прогріву в холостому режимі. Відповідно, гуркіт і дим демаскують пункти концентрації техніки. Чи закуплені міноборони спеціальні добавки до пального, що сприяють вирішенню цієї проблеми? Є сумніви.

Чому ще й досі безкарно літають ворожі дрони над зоною АТО, над Херсонщиною, а тепер і над Чернігівщиною? Невже на Південмаші не здатні створити відповідну міні-ракету щоб ворог безкарно не нищпорив у нашому небі?

Відродно було спостерігати мізерну кількість фур, що рухалися з Криму і в Крим. Не виявив під час крайньої своєї поїздки на лінію протистояння довжелезних черг із вантажівок, яку бачив ще наприкінці жовтня. Кримчани тішилися вторгненню ворога, нехай продовжують святкувати – Росія блокує український експорт – в такому разі, немає потреби везти харчі й до Криму. Аналогічна ситуація з газом і електропостачанням – економимо або купуємо в Росії і продовжуємо дарувати їх зрадникам та сепаратистам на окупованих чи анексованих територіях. Росія і бандюки не бажать та не здатні забезпечити адептів ДНР і ЛНР адекватним медичним обслуговуванням, комунальними послугами і харчами. Голосуючи за ці квазі-республіки і обмінюючи українські паспорти на харчі й

ніким не визнані «ксиви», вчорашні наші співвітчизники зрадили своєму народу, на практиці підтвердили україноненависницьку ідеологію регіоналів Рената Ахметова. Мають те, що мають. Змушений визнати, що мені не школа людей, які ще вчора в Луганську і Донецьку дубасили і різали українських патріотів; не шкода бабусь які проникають на підконтрольну українську територію щоб отримати пенсії, а по тому клянуть нашу державу і далі ушиваються в свою любиму ДНР чи ЛНР. Переконалий, що після визволення даних теренів не варто цим людям видавати (повертати) українські паспорти (взамін на продані за гречку), нехай доживають щасливо не громадянами України з вовчими посвідками, виданими бандюками. Смію і далі стверджувати, що нав'язані взамін радянських українські паспорти дали україноненависникам можливість проштовхувати до парламенту своїх пацанів-бандюків Януковича, шпану Аксьонова. Тимчасова втрата Криму і Донбасу дала змогу вперше сформувавши проукраїнську Верховну раду. Ефективна робота новоствореного уряду (ліквідація корупції, створення нових робочих місць, уникнення дефолту і гальмування інфляційних процесів тощо) – запорука стійкості економіки держави в умовах війни.

Важливе значення має єдність фронту і тилу. Поки-що держава не здатна в повній мірі забезпечити військо. З іншого боку інфляція зменшила купівельну спроможність населення. Не малим тягарем є сплата комунальних послуг. Люди, що ще влітку жертвували сотні гривень вже не в змозі собі дозволити такі витрати. Вихід є в організації ініціативних груп (швачок, в'язальниць тощо). При бажанні завжди зможемо заощадити 10-50 гривень на військо (не купити китайське стріливо, що за звичай запускали в небо у новорічну ніч, не купити пляшку горілки, не викурити пачку цигарок). Надавати допомогу конкретним підрозділам чи воїнам. У такому разі здійснюється придбання того, що необхідне в даний момент. Наприклад, ми зараз на прохання 14 бійців ВСП Одеського військового округу, що воюють в АТО, збираємо кошти на придбання маскувальних халатів, білих балаклав і білих рукавичок.

Падіння курсу рубля, різке зниження ціни на нафту – суттєвий аргумент у міжнародній спільноті по примусу Путлера до миру. Разом із тим, необхідно розуміти – ми маємо справу із «підранком», а кожен мисливець знає, що «підранок» ще більш агресивний і верткий. Необхідно втямити, що світові війни за місяць-два не закінчуються. Маємо налаштуватися на тривалу боротьбу. На наших теренах твориться майбутня історія, наступний устрій світу. Досвід попередніх місяців показав, що наша сила в єдності.

04.12.2014

Є.С.

Що маємо у «сухому» залишку та чим небезпечна для нас люмпенізація України?

Добігає кінця 2014 рік. Очевидно він увійде в історію світової спільноти як початок нової України або початок її кінця. Чомусь у голові крутиться «заїжджена» фраза про «попытку помер пять». Я про Богдана Хмельницького, про Михайла Грушевського (і компанію), про 1991 рік, про 2004 рік і, нарешті, 2014 рік. Очевидно, що спроби номер шість не буде. Маємо скористатися з цього шансу, який нам надала доля.

Б. Хмельницький недооцінив значення народу (селянства) у боротьбі за незалежність і помилився у виборі союзника, поклавшись на Московію.

М. Грушевський (читай Центральна Рада та Директорія), перебуваючи в полоні соціалістичних ідей занадто покладався на «дружню» Радянську Росію.

Проголосивши незалежність у спадок із посткомуністичним Президентом Л. Кравчуком та червоним парторгом (директором) Л. Кучмою – отримали совкову постколоніальну Україну, яка не здатна зіскочити з російської газової «голки».

Помаранчева революція забезпечила зміну лідера держави, але не демонтувала сформовану кланово-олігархічну систему.

Революція гідності прогнала бандитську владу!!!

Чи є підстави тішитися?

Зека і його бандюків замінила вчорашня опозиція. Придивимося ближче до цих

хлопців. Щось на згадку приходить «смертельне» поранення Турчинова на Майдані, «інсульт» Парубія, «куля в лоб» Сені... Правда, ожили ці пацани швидко, як тільки «Небесна сотня» розчистила дорогу до трону. Спостерігаючи за боротьбою цих «нанайських хлопчиків» за посади не втямили, як втратили Крим.

О о ооо о!!!! Щось «Остапа» понесло о ооо о...

Так, так, ці більш витончені – розмовляють англійською, що не було притаманно донецьким. Обіцяють реформи... Болючі реформи. Це мабуть, щоб відчули, що на відмінну від «попередників», себто справжніх «професіоналів», рулять теж не якісь там любителі.

Віддаю собі відлік, що в умовах розгортання Третьої світової війни вже те, що не «злили» повністю весь Донбас, є досягненням. Але, пам'ятаючи про Іловайськ та інші «подвиги» розумію, що це не стільки завдяки, скільки в супереч. Маємо подякувати добровольчим загонам та волонтерам. Ще не забув, як повівся на заклики МВС і ретельно відправляв на рахунки обласних управлінь міліції (в тому числі Донецька і Луганська) кошти. Ото тішилися ті зрадники такій підтримці. Епопея з коштами зібраними на номер 565 всім відома.

Загальновідомо, що голова Дніпропетровської ОДА і Президент – олігархи. Та й Прем'єр милостиню на паперті не збирав. Із багатьма людьми з попереднього режиму представники нової влади засідали в одній залі на Грушевського або мали бізнесові справи, чи ще щось... Тому краще було дати їм хутко втекти, що і відбулося. Чи будуть покарані злочинці всіх мастей? Зважаючи на «справу Гонгадзе», очевидно лиш «дрібна рибка»... Пригадую як навіть за президенства В. Ющенка (не говорячи вже про часи правління «баті») регіональна шобла діловито і безцеремонно, наче зозуля з гнізда, викидала не угодних по всіх вертикалях і горизонталях.

Чи буде люстрація, панове? В умовах війни держава не може дозволити собі таку розкіш коли там «отелиться» Венеціанська комісія, чи щось зметує наш продажний Конституційний суд. Колаборанти і

регіонали-зрадники в тилу – загроза національній безпеці. Пригадую в буремні лютневі дні одного херсонця на місцевому майдані Свободи з табличкою-вимогою «Провести люстрацію і кастрацію». Чому б і ні, може б не народжувалися більше від цих виродків – їм подібні...

Всі роки незалежності чуємо риторику про соціальну справедливість, що багаті обов'язково мають поділитися з бідними, про підтримку державою найбільш соціально не захищених верств населення тощо. Влада тупо бачить спасіння у піднятті акцизів. Значить чиновники в черговий раз залізуть (без дозволу) до нашої кишені. Наприклад, цей грабунок відбувається через підвищення ставок на нафтопродукти. Тільки слабоумний не розуміє, що чергове подорожчання пального, автоматично підніме ціни на все – харчі, одяг, проїзд в транспорті тощо. Не забуваймо, що купуючи любий товар, ми сплачуємо ПДВ. Більше купуєш – більше сплачуєш в казну держави.

На прес-конференції прем'єр обгрунтував введення податку на нерухомість нашою ходою в ЄС. Мовляв там є такий податок. Тільки забув сказати, що там платять всі. Запропонований податок більше нагадує покарання, а не виконання громадянського обов'язку. Оподаткування квартир понад 60 квадратних метрів (чому 60, а не 50 чи 70?) та будинків понад 120 метрів квадратних ударить в тому числі по пенсіонерах, бюджетниках тощо. Адже, тому в кого квартира 120-150 квадратних метрів прийдеться викласти 2-3 тисячі гривень податку не проблема (бідні в таких квартирах не живуть), тоді як для власника 65-70 квадратних метрів 1 тисяча гривень, це одна-дві його місячних заробітні платні (пенсії).

Чиновники заспокоюють – отримаєте субсидії. Тобто, поставлять половину (може більше) населення держави у звичну позу (пардон не буду називати яку) та ще й попутно, за звичкою вкрадуть половину з тих коштів. Не забуваймо й іншу константу – ми всі є громадянами цієї держави. Відповідно, держава має однаково ставитися до всіх – не ділити за наповненням гаманця на любимох і нелюбих. Відповідно, святий обов'язок кожного – захищати свою країну, сплачувати податки (адже податки це

відповідальність). Очевидно, що бідні та багаті однаково потребують нормальних доріг, освітлених вулиць, парків і скверів. Зрозуміло, що київська (центральна) влада не в змозі цим ефективно займатися. Це повноваження місцевих органів, відповідно і податки з нерухомої власності мають надходити до місцевого бюджету. Коли такі податки буде сплачувати вся громада, вона і буде зацікавлена контролювати їх використання, а також берегти суспільне майно (не колупати дірку в свіжо-постеленому асфальті). Якщо ці податки будуть посилюваними, зрозумілими і справедливими для кожного – не будуть знаходитися «хитро зроблені», що уникатимуть їх сплати.

Мені бачиться наступна схема. Всі власники квадратних метрів оплачують податок на нерухомість (скажімо 1 гривня за квадратний метр). Маєш 30 – платиш відповідну суму, є власником вілли в 1500 квадратних метрів – працює принцип соціальної справедливості: бідний платить менше ніж багатий. Звільняючи одних від податків і перекладаючи їх на плечі інших – ми породжуємо новий Донбас. Нацьковуємо (протиставляємо) зубожіле населення на тих у кого ще щось є. Пам'ятаєте історію про бідняків, середняків і куркулів. Люмпени знищивши куркулів як явище, взялися за середняків. Привчаємо людей, що держава їм постійно щось винна, а вони їй ні! Хіба не зрозуміло, що зубожіла людина, заплативши податок в 30 гривень, завтра отримає 100-200 із тих же 1500 гривень, заплачених успішною, а решта піде на дороги і освітлення. Це нормально. Наступного року все може переменитися – бідний виграє в спортлото мільйон, а успішний прогорить зі своїм бізнесом і, вже він буде потребувати підтримки суспільства. Але, кожен повинен знати, що для того аби розраховувати на таку допомогу, потрібно і самому щось вносити залежно від твого наявного статусу. Переконаний совдепівська (совкова) система підтримки незаможних громадян – люмпенізує суспільство, робить безперспективною таку державу з її злодійкуватими чиновниками.

Прислухайтеся до тих «старушок» з Донбасу – протягують руку за відрахованими нами у пенсійний фонд коштами і клянуть нас і нашу державу Україну. В кращому разі,

заявляють, що їм все рівно яка влада (українська, ДНРівська, ЛНРівська) лиш би пенсію давали і бажано не стріляли. Мені не шкода зрадників – вони можуть розраховувати на «п'ять срібних» і не більше. Пане Яценюк із депутатами, не забувайте істину: «Що посієш – те й пожнеш!» Не сійте люмпенізацію. Ростить відповідальних патріотичних громадян нашої держави.

Досвід попереднього історичного буття повинен нас навчити – мало здійснити революцію, мало обрати владу – її необхідно постійно контролювати, підштовхувати до здійснення справедливих реформ.

Колеги! З Новим Роком! Допоможемо владі провадити зміни. Для цього багато не потрібно. Нагадаймо їй про «чарівний пендель»... Не змарнуймо нашу спробу номер п'ять стати до лав цивілізованих народів!

03.12.2014

Вічний революціонер, Євген Сінкевич

PS

Не забуваймо. Люмпен не той хто бідний матеріально, а той хто убогий морально.

«Камо грядеші»

Шановні колеги!

Наприкінці минулого року я підвів підсумок нашої спільної праці по зміцненню обороноздатності країни (закуплено різного реманенту на 70 тис. грн.). Думаю спільні зусилля небайдужих людей, що мешкають в Україні, Польщі та США дали свій результат. Оснастивши воїнів необхідною амуніцією, ми спасли не одне життя та вберегли від каліцтва. Що далі? Чого очікувати і, що робити в поточному році? Яких помилок необхідно уникнути владі?

Інакше кажучи «Камо грядеші», «Quo vadis», «Куди йдеш», як писав свого часу Генрик Сенкевич.

Мої звернення (іноді розпачливі, провокативні, спонукальні) до Вас мали на меті не тільки зібрати необхідну суму, але й спонукати до самостійних дій (роби як я – роби краще за мене), а тих хто боїться – щоб перестали боятися (тому – незалежно від перерахованої суми, я обов'язково публічно

дякував жертводавцю), а тих хто заблукав у хащі політичних догм – спонукав згадати, що Україна у нас одна.

Щиро вдячний сумчанам, глухівчанам, киянам, луганчанам, одеситам, дніпропетровцям, волинянам, криворіжцям, черкашанам, мукачевцям, генічанам, білоцерківцям, херсонцям і миколаївцям, уманцям (принагідно дякую Ігорю Кривошеї – тепер у нас вже 2292 грн. 64 коп. на рахунку) та іншим (вибачте чиї міста і містечка не згадав) – з України. Особлива подяка громадянам Польщі (Варшава, Краків, Перемишль, Слупськ, Вроцлав, Зелена Гура) і США.

Багато хто з колег (особливо на Західній Україні) активно включилися в процес допомоги війську на місцях (через громадські організації, релігійні громади тощо). Щиро дякую Сергію Страшнюку і Олені Богдашиній (Харків), адже з цим містом пов'язані 9 років мого життя – мої наставники, однокурсники, друзі, колеги. Ти, Сергію і ти, Олено, врятували реноме цього чудового міста. Я свідомий того, що у кожного з нас є власні фінансові проблеми чи життєві переконання. В ході збору коштів для мене була і є важливою не переказана сума, а сам факт участі у цій справі, або слова підтримки тієї справи, якою заради нашої спільної держави займаюся. Вчорашній день, сьогодні і день прийдешній ставлять нас перед вибором – хто з тобою поруч, або хто по той бік «барикади». Ми гартуємо власну волю. Колеги? Друзі? Хто ще не з нами – ще не пізно, долучайтеся!

Окрім збору коштів, які в цьому році буде значно важче збирати (інфляція, ріст податків тощо), нам необхідно контролювати і тиснути на владу. Влада має бути адекватною – тоді не буде Ілловайська та інших сумнівних рішень. Необхідно добитися відміни недоторканості депутатів (обіцяли), необхідно «почистити пір'ячко» Генштабу і Міноборони, необхідно добитися від уряду зрозумілих і справедливих реформ. Спілкуючись з нашими героями, в черговий раз переконався, що тупість, халатність, жадність деяких наших «командармів» не знають меж. Не завжди люди військові, де є чітка субординація можуть щось з цим вдіяти.

Я не реєструюся як волонтер, бо продовжую рахувати, що на пільги співзвучні з учасниками АТО можуть претендувати тільки волонтери, що зазнали там поранень, або сім'ї тих волонтерів, що там загинули. Якщо не внести відповідні уточнення у закон, то через декілька років, по закінченні Третьої світової війни, пільговиків-волонтерів у декілька раз буде більше ніж учасників АТО. Разом із тим, розраховую, що ми спільно знайдемо механізм впливу на владу (через депутатів наших округів, публікації в пресі, обмін інформацією тощо).

Не випадкове стрімке падіння цін на нафту і деякі обмеження (не поїдеш на Різдво

відірватися в Куршавелі) почали тиснути на психіку російських можновладців і пересічного плебсу. Я не настільки наївний – знаю, що з росіянами домовитися неможливо або досягнуті домовленості нічого не варті. Тому, Донбас і Крим – це на тривалий час. До свідомості кожного українця починає доходити проста істина – своє військо все-таки утримувати дешевше, ніж окупаційне. Думаю, це стає зрозуміло і мешканцям окупованих східних теренів.

06.12.2014

Ваш (не Ваш?), Євген Сінкевич